Nederlands Dagblad – 20 november 2026

OPINIESTUK van Sien

Oprechte aandacht

16

nederlandsdagblad ■ VRIJDAG 20 NOVEMBER 2026

OPINIE&DEBAT

Nicoline Versluys, directeur Belangenvereniging Sien

Oprechte aandacht

We vinden rechten van kinderen belangrijk in Nederland en terecht. Toch worden die rechten pas echt waardevol wanneer kinderen ze ook daadwerkelijk ervaren in hun dagelijks leven. Als directeur van belangenvereniging Sien spreek ik regelmatig met politici en beleidsmakers over het handhaven van de rechten van kinderen, ook voor kinderen met een beperking. Iedereen lijkt te snappen dat het belangrijk is.

Daarnaast hoor ik echter verhalen van ouders, broers, zussen en kinderen van mensen met een beperking die een andere kant laten zien. Dat, ondanks dat iedereen het belangrijk vindt, kinderen geen passend onderwijs of zorg krijgen in hun omgeving. Dat broers en zussen vaak niet

Plezier op een Cruijff Court. In het gezin van een kind met een b is het dagelijks leven zelden alledaags. beeld: ANP / Roger Dohr

en zussen aan dat ze oprechte aandacht belangrijker vinden dan de nadruk op het naleven van regels. En er zijn veel regels. De regel bijvoorbeeld dat een jongen die niet kon spreken onderwijsplek kon kri omdat hij niet

Kinderen die ouders be

We vinden rechten van kinderen belangrijk in Nederland en terecht! Toch worden die rechten pas echt waardevol wanneer kinderen ze ook daadwerkelijk ervaren in hun dagelijks leven. Belangenvereniging Sien spreekt regelmatig met gezinnen waarin een verstandelijke beperking een rol speelt, en ziet dat echte rechten beginnen met oprechte aandacht. Niet alleen door scholen, zorg of gemeentelijke instanties, maar juist ook in het gewone leven bij de speeltuin, in de supermarkt of in de kerk. Kinderrechten beginnen niet op papier, maar met gezien worden.

Als directeur van belangenvereniging Sien spreek ik regelmatig met politici en beleidsmakers over het handhaven van de rechten van kinderen, ook voor kinderen met een beperking. Iedereen lijkt te snappen dat het belangrijk is. Daarnaast hoor ik ook verhalen van ouders, broers, zussen en kinderen van mensen met een beperking die een andere kant laten zien. Dat, ondanks dat iedereen het belangrijk vindt, kinderen geen passend onderwijs of zorg krijgen in hun omgeving. Dat broers en zussen vaak niet gezien worden in het gezin door de zorgtaken. En dat normaal begaafde kinderen die opgroeien bij ouders met een verstandelijke beperking (KOVB'ers) minder mogelijkheden in het leven ervaren. Met andere woorden, we zeggen dat het belangrijk is, maar hoe blijkt dit in de praktijk?

Zo vertelde Wieske, moeder van een zoon met een beperking dat ze hard moest zoeken voor passend onderwijs in hun woonomgeving. "In onze regio was er geen enkele plek waar onze zoon terecht kon omdat hij niet sprak, maar niet in een rolstoel zat. Uiteindelijk heeft een ondernemende dagbesteding uit de regio hem geplaatst, die keek naar wat er mogelijk is. Blijkbaar is het niet vanzelfsprekend dat kinderen onderwijs krijgen, laat staan passend en stimulerend onderwijs voor kinderen die als tweejarige

functioneren. Als we zorgen dat hun recht op onderwijs beter gewaarborgd wordt, voelen zij zich ook beter gezien en kunnen ze meedoen met het leven."

Maar in onze rondvraag naar wat nu echt belangrijk wordt gevonden, gaven veel broers en zussen aan dat ze echte, oprechte aandacht belangrijker vinden dan de nadruk op het naleven van regels. Johannes vertelt over zijn broer Ernst dat hij helemaal opbloeit als iemand oprechte belangstelling toont. "Hij vindt het heel fijn om gezien te worden. Dat gebeurt gelukkig regelmatig, kinderen zijn meestal ook heel belangstellend en ontroerend lief. Helaas zijn er ook mensen die wegkijken en koud en onverschillig doorlopen. Wanneer je oprechte belangstelling toont en ook mensen met een beperking liefdevol tegemoet treedt, krijg je zo heel veel liefde en blijdschap terug. Onze broer Ernst is een parel in Gods hand die onvoorwaardelijk alle mensen liefheeft."

Petra vult aan dat ze een stem wil zijn voor haar zus: "Dat ze ondanks haar beperking gezien en gehoord wordt en dat anderen een hulp en stem voor haar zijn waar nodig. Zodat ze mee kan doen in de maatschappij en gezien wordt als iemand die ertoe doet en er mag zijn."

In ons werk bij Sien mogen we ook veel doen voor kinderen die opgroeien bij ouders met een verstandelijke beperking, we noemen ze KOVB'ers. Meestal zijn ze onzichtbaar, omdat zorg vaak gaat naar hun ouders en ze zich vaak aanpassen en verantwoordelijk voelen. Hun recht op een veilige jeugd met ontwikkelingskansen bestaat vaak niet. Op volwassen leeftijd geven veel KOVB'ers aan dat ze tijdens het opgroeien onveiligheid ervaarden, zowel fysiek als mentaal. En dat ze door verantwoordelijkheden thuis niet toekwamen aan hun eigen ontwikkeling. Terwijl ze ook aangeven dat de oplossing in wezen niet ingewikkeld is, oprechte aandacht voor het opgroeiende kind in een ingewikkelde situatie. Vanuit school, vanuit de buurvrouw of een familielid. "Niemand benoemde überhaupt de beperking van mijn ouders, laat staan dat iemand zich bekommerde om hoe dit voor mij was. Ik heb veel uitleg, erkenning en ondersteuning gemist."

Kortom, of het nu gaat over kinderen met een verstandelijke beperking, hun broers of zussen of KOVB'ers, we kunnen allemaal iets doen aan het waarmaken van kinderrechten. We moeten stoppen om alleen de beperking te zien en niet het kind. We kunnen allemaal oprechte aandacht geven en iedereen laten zijn wie hij of zij is. En met die aandacht ook de vergeten kinderen zien, of ze nu in de schaduw van een broer of zus met beperking opgroeien, of als KOVB'er. Iedereen mag gezien worden, want iedereen is anders, net als jij.